

*ha ugrik egyet. A kismutató
merev. Előtted átlagos tempóban
távolodik egy himbálózó ököl.
Valódi férfiban folytatódik, akit térdig
beborít a barna kabát. Kezében talán
fogak, amiket a sínre sorban kirak,
mint gyerek az aprót. Ki kell hallanod
az indulásból a roppanásokat.*

P E T R I K I V Á N

A tegnapi szobákban

*felpúpozódott tapéta kin kérhetné számon
a savanyú ragasztó orrbamászó illatától
megfájdult álmos kisvilágot,
piruló romlékonyságot A virágpöttyös
falak mintázatában hajnaldidergésig
már nem jutok túl messzire,
pedig a leszakadt kép tisztán maradt helye
olcsón és harmadosztályon oda- és vissza-
röptíthetne, ahol már semmi sem romlik el
pont ugyanúgy Salétromos az ég, és száraz, halott közönnyel
sok szerethető „rém” üldözni kezd, de még
nem jöttem rá, hogyan, és miért nikotinfüggőségként
Vagy nem, még csak az sem. Nem így. Nem.
Persze kin kérhetném számon,
hogy aprómintás poros színeibe vágyom
a folyóparti szállodának, ahol egykor
üres zsebekben kotorásztam nappal
és óvatlanul elpazarolhattalak
minden éjjel*

*Mert inkább én kérhetném számon
azon a pár ánizs-ízű estén, hogy
jószerével meg sem történt,
vagy a sosemvolt magabiztosságot másnapi iszkoláson,*

s ezt az iszkolást csótöréses mellékutcákon,
vagy a beázást lakatlan hálósobákon:
ágy mellett csak szék,
s az üres fal néz farkasszemet
az ablakból jól látható gáton kóborló emberekkel
Akik közül egyet, egyet talán
még megismerhetek... ja, nem,
az lehetetlen, nem, nem ő az Hiszen ez már rég' nem Párizs

Elúszó szalmaszál a Szajrán, amit sokáig
néztem a hóhullás
puha egyenletté olvadó napján:
egyből egy az ennyi – meg egy kis
ácsorgás a négyzeten Buszok, szél,
szempillaforgácsok és szorongások:
mind ámuló női hangra komponálva
az első érthető felismerésig meg-megállva a folyóparton
Felcsendülő olcsó konyaknevek neveltettek
és megvalósult álmok
álnok kolomphangjára hátrálok
egyre messzebb
Amíg még
lehet